

Arrest

nr. 62 216 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLON-KUND, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, zijn gekend onder de namen A.A., *alias* M.M. en A.A., *alias* H.T.

Op 8 december 2009 dienen verzoekers onder de namen A.A. en A.A. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker dient op 17 maart 2010 onder de naam A.A. een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster dient op 17 maart 2010 onder de naam A.A. een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Bulgaarse zoon die in België gevestigd is.

Verzoekers worden verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 16 juni 2010 bijkomende documenten over te leggen.

Zij dienen bijkomende documenten in.

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de unie, aangevraagd op 17.03.2010 door A.A., geboren te A., op 06.07.1956 en van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één bewijs van storting van het jaar 2003 voor. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene bewezen heeft in de 6 maanden voor de aanvraag ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde loonfiches tonen aan dat de referentiepersoon op basis van interimcontracten werkt. Men kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat bewezen is dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen beschikt dat een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België garandeert, rekening houdend met het geldend integratie inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

(…).”

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster eveneens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring van inschrijving van een burger van de unie, aangevraagd op 17.03.2010 door A.A., geboren te K., op 01.08.1959 en van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één bewijs van storting van het jaar 2003 voor. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene bewezen heeft in de 6 maanden voor de aanvraag ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde loonfiches tonen aan dat de referentiepersoon op basis van interimcontracten werkt. Men kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat bewezen is dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen

beschikt dat een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België garandeert, rekening houdend met het geldend integratie inkomen.

*Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.
(...)."*

Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard en de aanvraag van verzoeker onvankelijk maar ongegrond.

Op 28 februari 2011 worden de bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts onvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

De akten waarvan de vernietiging wordt gevorderd, hangen samen in die zin dat de bestreden beslissingen aan verzoekers het verblijf weigeren omdat zij niet hebben aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekers hebben elk een afzonderlijke aanvraag op afzonderlijke basis ingediend, verzoeker als burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en verzoekster als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Uit de stukken van het dossier blijkt en uit de bespreking van het middel zal blijken dat het bestuur de aanvraag van verzoeker toch heeft beschouwd en behandeld als een aanvraag van een verklaring van inschrijving als een familielid van een burger van de Unie.

Het bestuur heeft beide aanvragen dus behandeld als gelijkaardige aanvragen met dezelfde rechtsgrond, namelijk als familielid van een burger van de Unie. De motieven van beide beslissingen zijn gelijkaardig en er kan worden aangenomen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere.

In casu wettigt het verband tussen beide beslissingen het annulatieberoep in slechts één verzoekschrift.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting, ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De motivering van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid is alleszins niet overtuigend.

Hij stelt dat de betrokkenen niet afdoende bewijzen onvermogen te zijn in het lang van herkomst en dat dit wordt aangetoond door een bewijs van eigendom.

Dit klopt hoegenaamd niet voor de heer A., daar bevestigd wordt dat hij over geen enkele eigendom beschikt.

Wat betreft mevrouw, werd erop gewezen dat zij slechts deelgerechtigd is, uit hoofde van de nalatenschap. Zij kwam samen met haar broers en zussen tot de nalatenschap van haar moeder, die een huis bezat met een geschatte waarde van 5.000 a 10.000 Euro. Dit eigendom werd bovendien verkocht door haar broers en zij werd bij deze verdeling niet gekend.

Maar zelfs al mocht ze gekend worden, dan nog kwam haar maar een klein deeltje toe van de ganse som, alleszins geen bewijs van vermogen van verzoekster.

Het is dan ook volledig fout van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid om enerzijds te poneren dat uit de stukken blijkt dat de heer A. eigenaar is van een onroerend goed en anderzijds dat uit de stukken blijkt dat mevrouw A. slechts deelgerechtigd is.

Als zodanig is de beslissing dan ook niet naar recht gemotiveerd en kon de staatssecretaris niet afleiden uit de bijgebrachte stukken dat verzoekers vermogend zijn.

Ten tweede is de tweede reden die de staatssecretaris opgeeft, onvoldoende ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, evenmin correct.

Verzoekers tonen immers aan dat zij geen inkomen genoten in Bulgarije; waarvan konden zij dan leven anders dan van de giften van hun kinderen?

Deze werden soms meegegeven met chauffeurs die op en neer naar Bulgarije reden, soms met westeren Union, waarvan zij nog een reçu bijbrachten.

Zodoende is met deze redenering ex absurdo weldegelijk aangetoond dat verzoekers ten laste waren van de referentiepersoon..

Bovendien gaat de minister er nogal gratis van uit dat omdat de referentiepersoon met interimcontracten werkt, hij geen stabiel inkomen zou genieten.

De referentiepersoon is werkzaam in een knelpuntberoep en heeft al sinds de toelating om in België aan de slag te gaan, gewerkt, zodat ook aan de stabiliteit van zijn inkomen niet kan getwijfeld worden."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verwerende partij wijst erop dat in de motieven van de beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het feit dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie om drie redenen. Verzoekers slagen er niet in om deze drieledige feitelijke motivering te weerleggen. Verzoekers kunnen niet ontkennen dat zij niet aantonen onvermogen te zijn.

Met hun ongestaafde beweringen als zou het onduidelijk zijn dat zij geen inkomen hadden in Bulgarije en dus niet anders konden dan van giften van hun kinderen te leven, slagen zij er niet in om op voldoende wijze aan te tonen dat zij in het verleden ten laste waren van de referentiepersoon. Een éénmalige betaling in 2003 kan bezwaarlijk een afdoende bewijs vormen dat verzoekers in het verleden ten laste waren van hun zoon.

Door te stellen dat de referentiepersoon een knelpuntberoep uitoefent, slagen verzoekers er evenmin in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij meent dat ze niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen om het verblijf aan verzoekers te weigeren.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker en uit zijn aanvraag van 17 maart 2010 blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van verzoeker eveneens heeft beschouwd als een aanvraag overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. In de *“aanvraag van een verklaring van inschrijving”* wordt immers vermeld dat verzoeker wordt verzocht volgende documenten voor te leggen: *“attest onvermogen; bewijs stortingen in het verleden; bewijs inkomsten gevestigde; bewijs niet ten laste OCMW”*. Dit zijn documenten die worden opgevraagd in het raam van een aanvraag op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en niet in het raam van een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Alleszins dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker bezwaar heeft gemaakt tegen het feit dat hij zulke documenten diende voor te leggen en tegen de behandeling van zijn aanvraag op deze grond en dat hij evenmin in huidig verzoekschrift hierop kritiek geeft. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat zowel verzoeker als verzoekster een aanvraag hebben ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie.

4.3.3. Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekers dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun zoon die in België gevestigd is.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband overwogen dat verzoekers niet hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst, dat zij onvoldoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dat zij niet afdoende bewezen hebben op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon:

“Betrokkene heeft niet afdoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één bewijs van storting van het jaar 2003 voor. Bijgevolg kan

men niet stellen dat betrokkene bewezen heeft in de 6 maanden voor de aanvraag ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde loonfiches tonen aan dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen beschikt dat een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België garandeert, rekening houdend met het geldend integratie inkomen."

4.3.4. Verzoekers betwisten het feit dat verzoeker een eigendom heeft en dat de eigendom van verzoekster zou aantonen dat verzoeker niet onvermogen is, en ze voeren aan dat verzoekster voor deze eigendom slechts deelgerechtigd is en dat zij bij deze verdeling niet werd gekend door haar broers.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat uit het Bulgaarse bewijs van indiening van een belastingaangifte van verzoekster blijkt dat zij daarin had vermeld "1/8 niet opsplitsbaar deel van een woning (pand van type 2) en een tuin op M.straat 8 in de stad T."

Verzoekster ontkent niet dat zij (deel)eigenaar is van een woning in haar land van herkomst. De loutere bewering dat zij bij de verdeling niet gekend is door haar broers, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster heeft aan het bestuur geen verdere informatie verschaft over deze (deel)eigendom, zodat het niet getuigt van een foutieve feitenvinding en het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om in haar hoofde te oordelen dat "het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is."

Uit de feitenuiteenzetting is gebleken dat verzoekers gekend zijn onder verschillende namen. Op de oorspronkelijke beslissing genomen ten opzichte van verzoeker onder de naam M.M. zoals die zich in het dossier bevindt, blijkt dat de oorspronkelijke motivering in dit verband luidde als volgt:

"Betrokkene heeft niet afdoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst: het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat de echtgenote van betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is."

Aan verzoeker werd evenwel een beslissing ter kennis gebracht waarvan het motief in dit verband luidt: "het voorgelegde attest van onvermogen verklaart dat betrokkene over een eigendom beschikt. Bijgevolg kan men niet stellen dat betrokkene onvermogen is."

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker eigenaar is van een onroerend goed in Bulgarije. Deze materiële vergissing in het motief van de bestreden beslissing kan echter niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker als gevolg hebben, nu de andere twee motieven deze beslissing kunnen schragen, namelijk dat verzoeker niet heeft aangetoond in het verleden en op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Voor de bespreking van verzoekers kritiek op deze twee motieven wordt verwezen naar de punten 4.3.5. en 4.3.6. van dit arrest.

4.3.5. Verzoekers betwisten het motief dat zij niet hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Zij menen dat het feit dat zij niet over inkomsten beschikten in Bulgarije moet volstaan om te bewijzen dat zij van giften van hun kinderen leefden, die werden meegegeven met andere mensen.

Met deze loutere hypothetische bewering slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat het motief dat zij onvoldoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat zij slechts één bewijs van storting van 2003 hebben voorgelegd, kennelijk onredelijk is of zou steunen op een foutieve feitenvinding.

4.3.6. Ten slotte betwisten verzoekers dat het feit dat hun zoon werkt op basis van interimcontracten, zou meebrengen dat hij niet beschikt over een stabiel inkomen, hij werkt immers in een knelpuntenberoep.

De loutere verwijzing van verzoekers dat hun zoon is tewerkgesteld in een knelpuntenberoep, brengt niet mee dat het oordeel van de verwerende partij dat de referentiepersoon werkt op basis van interimcontracten en dat daarom niet bewezen is dat hij over een stabiel inkomen beschikt dat een

effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België garandeert, kennelijk onredelijk is. Dit motief steunt tevens op de stukken van het dossier.

De omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, volstaat niet om aan te tonen dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoekers tonen evenmin aan dat de motieven steunen op een niet correcte feitenvinding.

De bestreden beslissingen steunen op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond;

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET